

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година II, Брой 21 (30)
22.V.-28.V.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

ЦЕНА 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менажните се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото именование увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

Първите заселници в селище "Васил Левски" споделят своите впечатления

Константин
СТАМБОЛИЕВ

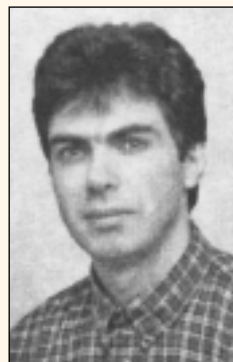
Здравейте,
приятели!

Това са снимки от началото на заселването в първото родово селище в България.

Вече няколко седмици минаха от засаждането на моите овощки и горски фиданки. Работата е много, но радостта ми е още по-голяма, като виждам сега фиданките, цъфнали и разлистени. Чувствам ги като свои деца. *На стр. 3*

Хората се манипулират чрез всяване на страх и лишаване от съществена информация

Атанас Гълъбов е роден през 1962 г. Завършва медицина през 1991 г.

Заедно със своите колеги д-р Дора Пачова и д-р Петър Найденов организират първия в България двегодишен курс по класическа хомеопатия (1993-1995) съвместно с Лондонския колеж по класическа хомеопатия.

Преминава тримесечно индивидуално обучение при един от най-известните съвременни лекари хомеопати д-р Алфонс Гьойкенс в Клиничния учебен център по класическа хомеопатия в Хехтел, Белгия. Посещавал е семинари на Гергос Витулкас, Джеръми Шер, Пол Херскию, Прафул Виджейкар и други признати специалисти в тази област.

Участвал е в превеждането, редактирането и издаването на няколко книги по хомеопатия на български език.

От 1995 до 1999 г. е председател на Асоциацията на лекарите хомеопати в България, която е асоцииран член на Европейския комитет по хомеопатия от 1996 г.

Има атестация за добра хомеопатична практика според стандартите на Европейския комитет по хомеопатия.

Прилага холистичния медицински подход, като основният метод, който използва, е класическа хомеопатия, а допълнителни са фитотерапия и су джок терапия.

Има многобройни участия в различни телевизионни и радиопредавания и написани десетки статии за популярни вестници и списания.

Автор е на книгите "Първа помощ с хомеопатия за всички", "Терапевтичен наръчник по хомеопатия", "Световната конспирация срещу здравето" и "Окова на свободата. Технология на глобалния контрол".

Интервю с д-р Гълъбов - на стр. 8

Понеже нямах възможност самостоятелно да се запозная с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти-политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те бяха направили приблизително еднакви заключения. Ще цитирам една типична извадка:

"...Срещу идеите, изложени в серията книги "Звънящите кедри" се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото..."

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на държавата, достигане на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благоденствието на всяко отделно семейство. Благоденствието се постига чрез отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от 10 декара земя за живеене и пожизнено ползване. В контекста на книгите тази идея звучи госта убедително, доминира над останалите. Следователно, опонентите, каквито и аргументи да привеждат, всъщност те се изказват именно срещу тази идея".

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

"Именията на Ведическата култура! Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рай само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се придаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука."

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

ЖУРНАЛИСТКАТА И РАЙСКАТА ГРАДИНА

Станислав СПАСОВ

Юнското слънце се надигна над хоризонта и разля жарките си лъчи над земята, на запад от Черно море. Вече от години небесното светило бе свикнало да вижда малките правоъгълничета, наредени едно до друго, като парченцата на пъзел. Радваше им се все повече и нямаше търпение всяка сутрин отново да ги огрее и да изпрати своята топла любов. Знаеше, че там долу, в тези малки зелени квадратчета има същества, които ценят усмивката му изключително много. И не пестеше сили, когато ставаше въпрос за това да им даде благословията си. Правеше го с цялата си планетарна душа, влагайки всичко от себе си.

Преди десетина години Слънцето си намери любимци и оттогава полага всевъзможни грижи те да се чувстват добре. А самите хора долу на Земята бяха още по-щастливи от него. Благодаряха му често, а когато не го правеха, мислите

им бяха насочени към Земята и нейната прекрасна природна покривка. И как иначе - кой не би бил доволен от този божествен дар - да притежава всичко - средства, време, желание и любов, необходими за създаването на Райско семейно пространство за вековете.

След настъпилите промени в България в края на първото десетилетие от двадесет и първия век, територията ѝ малко по малко започна да се покрива с Родови именения. Строящите ги преливаха от радост, сядейки младите крушови, ябълкови, черешови и всякакви други фиданки,

в очакване на чудните плодове, които ще берат и ще дават на дечицата си. Останалите техни сънародници пък гледаха на тях или със скрита завист, или с пренебрежение. Трудно им беше да разберат, какво е накарало толкова много хора да зарежат всичко, да обърнат гръб на "цивилизацията" и да се посветят на природата.

На стр. 5, 10, 11

СИЛВА МЕТОД

Искате ли да се освободите от вредните навици, фобиите, последиците от стреса, алкохола, наднорменото тегло и пушенето, да подобрите паметта си, интуицията, творческите си способности и постиженията в спорта, да преуспее в бизнеса? Семинари ще се проведат в София 2, 3 и 4 юни и за първи път в Пловдив 9, 10 и 11 юни.

Заповядайте на безплатната уводна лекция на СИЛВА МЕТОД

В Пловдив - Дом На Културата на 5 юни от 18 ч. информация на тел: 02 981 98 98
Книжарница "Нова Епоха"
ул. „6-и септември“ №28 София

ISSN - 1312-7063

В каталога на РП нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

(Продължение
от миналия брой)

ТЪРГОВИЯ С НАТУРАЛНИ ПРОДУКТИ

През последните няколко години аз съм предал 2,2-2,9 тона ориз в магазините за натурални продукти в различни части на страната. Доставил съм 400 броя 15-килограмови кутии с мандарини в кооператив в Токийския окръг Сугинами. Председателят на кооператива искаше да продава чиста продукция и това стана основата на нашия договор. Първата година измина достатъчно успешно, макар че имаше някои жалби. Размерът на плодовете варираше силно, повърхността не беше съвсем чиста, кората на някои места беше набръчкана и така нататък. Аз изпращах плодовете в прости немаркирани кутии и някои хора подозираха без всякакво основание, че това са плодове второ качество. Сега опаковам плодовете в кутии с надпис "натурални мандарини".

Доколкото натуралните продукти могат да бъдат произведени с най-малки загуби и усилия, аз смятам, че те трябва да се продават на най-ниската цена. През последната година моите плодове бяха най-евтините в

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

Токийския окръг. Според мнението на много собственици на магазини, те притежаваха най-изискан вкус. Разбира се, най-добре би било, ако можеше да се продават плодовете направо на място, като по този начин се изключи времето и загубите за транспорт. Но даже и така цената беше добра, плодовете не съдържаха химикали и имаха добър вкус. През тази година ме помолиха да докарам два-три пъти повече мандарини, отколкото по-рано.

Сега възниква въпросът колко далеч може да се разпространява пряката продажба на натурални продукти. В това отношение аз имам една надежда. В последно време производителите

на химически обработени продукти имаха икономически притеснения и това направи по-привлекателно за тях отглеждането на натурални продукти. Въпреки че на средния фермер му се налага да се труди тежко, да използва химикали, ускорители на узряването, да покрива плодовете с восък и така нататък, той може да продаде своите плодове с такава цена, която едва покрива разходите. Фермер, чиято продукция е с малко по-ниско качество, ще завърши годината без всякаква печалба.

Тъй като през последните няколко години цените рязко паднаха, селскостопанските кооперативи и сортировъчните центрове станаха много

/Въведение в натуралното земеделие/

взискателни, като приемат плодове само с много високо качество. Полошите по качество плодове не могат да бъдат продадени на сортировъчните центрове. След целодневен труд в градината - отначало събиране на мандарини, след това слагането им в кутии и превоз до помещението за сортиране, фермерът трябва да се труди още до 11-12 часа през нощта, като отбира само плодовете със съвършена форма и размер (плодовете, които не попадат в този разряд се продават приблизително на половин цена на частни компании за приготвянето на сок).

Добрите плодове представляват средно 20 до 50 процента от общия добив и още някаква част от тях се бракува от кооператива. Ако печалбата е поне 2-3 цента на фунт, това се смята за много добре. Бедният фермер се труди тежко по цели дни и все пак съществува на границата на разорението.

Отглеждането на плодове без химикали, торове и разораване на почвата изисква по-малко загуби и следователно

фермерът получава по-висока печалба. Плодовете постъпват за продажба фактически без сортиране. Аз само опаковам плодовете в кутии, откарвам ги до пазара и лягам рано да спя.

Моите съседни фермери разбраха, че те се трудят тежко, само за да завършат годината, без да имат нищо в джобовете си. Те постепенно стигнаха до извода, че няма нищо странно в отглеждането на натурални хранителни продукти. Вътрешно те вече са готови за прехода към земеделие без химикали. Но докато натуралните продукти се разпределят локално, средният фермер ще се безпокои за липсата на пазар за продажбата на неговата продукция.

Що се касае до потребителите, то сред тях е разпространено мнението, че натуралните продукти трябва да са скъпи. Ако те са евтини, хората подозират, че продуктите не са натурални. Един магазинер ми каза, че никой няма да купува натурални продукти, докато те не струват скъпо.

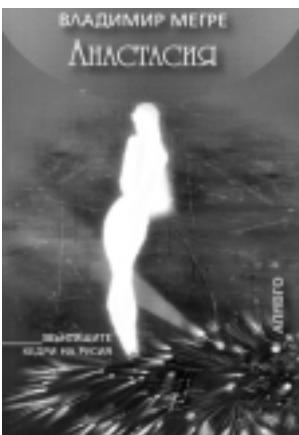
Аз все пак мисля, че натуралните продукти

трябва да се продават по-евтино. Преди няколко години ме помолиха да изпратя мед, събран в цитрусовата градина, и яйца от кокошки, които живеят в планината, в магазин за натурални продукти в Токио. Когато открих, че търговецът ги продава на високи цени, бях вбесен. Знаем също така, че търговецът лъже своите купувачи, като смесва моя ориз с друг ориз, за да увеличи теглото и този ориз продава на купувачите на висока цена. Аз веднага прекратих изпращането на продукти в този магазин.

Ако за натуралните продукти взимат висока цена, това означава, че търговецът получава допълнителна печалба. Освен това, ако натуралните продукти са скъпи, те стават предмет на разкош и само богатите хора могат да си позволят да се хранят с тях.

За да станат натуралните продукти широко известни, те трябва да бъдат достъпни по места на умерени цени. Купувачите трябва да свикнат с мисълта, че ниската цена не означава, че продуктите не са натурални.

(Слегва)

(Продължение
от миналия брой)

Летяща чиния? Нищо особено

- Анастасия, откъде ти е известно всичко за летящата чиния?

- Те се приземяваха тук и аз, им помагах да я ремонтират.

- Те много по-умни ли са от нас?

- Съвсем не, те са неизмеримо далече от човека, те се боят от него, не се доближават, макар че са много любознателни. Отначало и от мен се страхуваха. Мислени парализатори насочваха. Все се ежеха. Да ме уплашат се опитваха, да ме учудят. С голям труд ги успокоих и приласках.

- Е, как да не са по-умни, ако правят това, което човек не може?

- Какво има тук за чудене? Пчеличките също строят от природен материал невероятни конструкции с цяла система за вентилация, отопление, но това не означава, че са над човека по интелект. Във Вселената няма никой и нищо по-високо от човека по инте-

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, КОИТО ВЛИЯТ БЛАГОТВОРНО НА ХОРАТА. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

лект, освен Бог.

Мозък - суперкомпютър

Възможността за създаване на летяща чиния силно ме заинтересува. Ако се разглежда само принципа на движение като хипотеза, то и тя е нова. Летящата чиния обаче, е механизъм сложен и за нас, земляните, не е предмет от първа необходимост.

Затова и ми се прииска да чуя нещо такова, което да се разбере веднага. Това "нещо" да не изисква никакви издирвания на учените умове, а да може да се приложи веднага на практика в нашия живот, да донесе полза на всички хора. Започнах да моля Анастасия да реши някоя задача, остро стояща пред нашето общество днес. Тя се съгласи, но попита:

- Ти поне я формулирай по някакъв начин тази задача. Как бих могла да я реша, без да зная какво искам?

Замислих се кое днес е най-актуално и в главата ми се появи следните условия на задачата:

- Знаеш ли, Анастасия, в нашите големи градове сега много остро стои

проблемът за замърсяването на околната среда. Там въздухът е такъв, че е трудно да се диша.

- Ами, че вие сами го замърсявате.

- Ясно е, че сами. Ти чуй по-нататък, само не философствай по повод това, че самите ние трябва да бъдем по-чисти, да имаме повече дървета и т.н. Приеми всичко така, както е днес и измисли нещо такова, ами например, въздухът в големите градове да стане по-чист с 50 процента и за това да не са нужни никакви средства от хазната, т.е. държавни. И това, което измислиш да е най-рационалното от всички мислими варианти и да може веднага да се внедри, да ми стане мигновено понятно, на мен и на всички останали.

- Ще опитам - отговори Анастасия, - ти всички ли условия изброи?

Аз се стараех още да усложня задачата, чувствателно, че нейният ум и способности могат да бъдат много по-силни и по-високи, отколкото допускат представите на нашия разум. Затова и добавих:

- Нека измисленото да носи и печалба.

- На кого?

- На мен и на страната също. Ти живееш на територията на Русия, значи на цяла Русия.

- Това означава пари?

- Да.

- И много ли?

- Печалбите, Анастасия, парите, никога не са много. Но на мен са ми нужно толкова, че да плата тази експедиция и да ми стигнат за нова, а за Русия...

Замислих се... Ами ако и Анастасия по някакъв начин заинтересувам с материалните блага на нашата цивилизация? Попитах:

- Ти за себе си нищо не ли не искам?

- На кого?

- Аз си имам всичко-отговори тя.

- И изведнъж ме осени идея, разбрах с какво можа да я заинтересувам.

- Знаеш ли, нека измисленото от теб донесе толкова пари, че всички твои любими градинари, по цяла Русия да получават семена безплатно или на някакви изгодни условия.

- Чудесно! - възкликна

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия енергично, а не както винаги спокойно, легна на тревата, разперила ръце. Сгънатите пръсти лежах с възглавничките нагоре и ту се движеха, ту замираха, ресниците на затворените очи потрепваха.

Тя лежа така двадесетина минути, после отвори очи, седна и каза:

- Определих. Но какъв кошмар е това.

- Какво определи, в какво е кошмарът?

- Най-голяма вреда ви нанасят така наречените коли. Те са толкова много в големите градове и от всяка излиза вредна мизерия и толкова вредни за организма вещества. Най-страшното е, че те се смесват с частичките пръст или, както вие го наричате - прах - и хората вдихват тази ужасна смеска, тя се разлита, после сляга на тревата, по дърветата, покрива всичко наоколо. Това е много лошо.

- Разбира се, че е лошо. Но това и на нас ни е известно, само че никой не може нищо да направи. Миещи машини има, но и те не се справят. Ти, Анастасия, нищо, абсолютно нищо ново не си открила, не измисли оригинално решение за изчистването.

- Че аз само определих основният източник на вредата, сега ще анализирам, ще мисля. Нужно ми е да се съсредоточа задълго, може би даже за час, защото с такива проблеми не съм се занимавала никога. За да не ти е скучно, поразходи се из гората или...

- Ти мисли, аз ще намеря с какво да се занимавам.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко. Колко ми харесва това! Или имаш още нещо?

- Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че я вдъхнови самата задача и особено безплатните семена за нейните градинари.

Но тогава още бях сигурен, че даже с нейните способности да се реши задачата за изчистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши научни учреждения биха я реши-ли вече.

Анастасия.- Как добре го измисли. Аз сега ще работя, ако това е всичко.

Здравейте, приятели!

В Елхово има хубаво интернет клубче и ви пиша от него. Реших да ви разкажа как се развиват нещата в първото българско родово селище.

На 16 март окончателно се преместихме на нашата си земя от лагера, който бяхме направили недалеч от нея. Веднага се заехме със саденето на фиданките, които силно желяха да попаднат най-накрая в почвата на истинското си място. Започнахме усилена работа и за няколко дни успяхме да ги засадим. Моите дървета общо са към петдесет, а тези на Косьо и Таня са малко повече.

Дадохме си малко почивка, около половин ден. След това се заехме със зеленчуците. Понабрали вече опит и умение през предишните дни, наистина ни беше по-лесно в копаенето на лехите. Почвата беше твърда, но малко по малко, една по една, лехичките с разсада се появяваха на терена.

Сега вече семенцата са покълнали и стръкчетата се устремяват нагоре към благодатното слънце. Зелето, алабашът, репичките и цвеклото покараха първи. Малко съм попрекалил със сеенето и май ще трябва да давам част от разсада на някого.

Не мога да се оплача от нищо. Природата тук е приказна. Унася те в свой ритъм, много различен от този на града и поражда спонтанни чувства в съзнанието на покой и радост.

Ден след ден все повече свикваме с този естествен за тялото и

Да наблюдаваш залеза от собственото си родово имение

психиката начин на живот. И както всички предполагате, нещата са точно такива, каквито се описват от хората, живеещи сред природата. Наистина, в началото е малко трудничко, но пък онова, с което градът ни притеснява, го няма. Липсата му не се чувства осезаемо, но си проличава, че ние се променяме вътрешно, възприятието ни към света се променя. Интересно е колко бързо става това.

Сега с Косьо мислим по въпроса с къщите – как да си набавим материали и да почнем да ги градим. Представяме си как ще ни дойдете на гости, ще поостанете за по няколко дни – и вие

да почувствате “вкуса на природата”.

Открихме кариера наблизко, откъдето можем да си вземем камъни. Скоро ще започне балирането и ще си набавим и слама. Полевите условия, в които сме сега, са наистина трудни. Но както се казва, всяко начало е трудно. Имайки образа на родовото ни селище, ние сме готови да изтърпим това временно лишение.

Искам да благодаря на много хора.

На първо място на Наско Панчев за неговия огромен принос за изграждането на първото българско селище от родови имения!

Благодаря на Стефан за всичките прекрасни

фиданки, които ни даде! Сега те растат. В бъдеще ще дадат плод, който ще е полезен за всички ни.

Благодаря на Васко за интересните и практически идеи!

Благодаря на Владо за огромното съдействие!

Благодаря и на всички останали! Наистина оценявам подкрепата ви. Благодаря ви за гостуването и ви очаквам отново да ни дойдете на гости.

Накрая искам да ви кажа, че тук се чувстваме много щастливи. Чистотата на природата, свежестта, липсата на шум и стрес, ни се отразяват много добре.

Всеки ден мисля за вас, за всички хора в градовете и ви пожелавам да почувствате и вие онова, което чувствате ние, когато от нашата земя гледаме вечер залеза отсреща на Кара-баир, хълма на запад от селището. Красотата е неопишуема и завладяваща. Радва не само окото, но прониква и в онази наша част, която не съзнаваме добре в себе си, но все пак разбираме, че и тя откликва на тази красота по някакъв начин и ни дава една странна вътрешна топлина, която разпознаваме като щастие.

До скоро виждане или чуване, скъпи приятели!

**Ваш приятел
Станислав СПАСОВ**

От стр. 1

Засега на именята си стоим постоянно аз и Стенли. По десетина дни изкараха и Краси, и Таня.

Искам да благодаря на всички за искрения образ за първото родово селище, с което много ни помогнаха за материализирането на мечтите ни.

Благодаря от все сърце за огромната работа на сем. Краси и Атанас Панчеви по намиране и закупуване на земята за селището, както и за всичко останало което

Първите заселници в селище “Васил Левски” споделят своите впечатления

правят за движението в България.

Искрено благодаря и на всички журналисти от Телеграф, Монитор, ВТВ, Нова Телевизия.

След писанията и поръчковите репортажи хората, които искат да се заселват в нашето се-

лице, се увеличила лавинообразно.

ЗАПОМНЕТЕ, БЪЛГАРИНЪТ ВЕЧЕ НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ЛЪГАН ТОЛКО ВА ЕЛЕМЕНТАРНО.

Сега всички хора от селата, с които сме разговаряли, ни подкрепят и ни съдействат напъл-

но. Черпят ни с мед и кисело мляко. На Великден си наринахме едно ремарке тор за зеленчуковите градини и ни го докара човек от селото. Платихме му само за превоза. Хем той доволен, хем нашите градини наторени. Кметлицата ни

донесе козунак на Великден, дойде с много симпатична каручка, теглена от магаренце.

Засега със Стенли сме насадили по около 80 фиданки, но направихме малки разсадници, в които има насадени стотици дървета. Сте-

фан от Чепинци ни подари огромен брой фиданки, за което сме му много благодарни.

Останалите хора, които виждате на снимките, са нашите бъдещи съседи, които оразмеряват именята си. Заповядайте в селището, земя наоколо има за още много щастливи хора! Нека не пустее, а намери добрите си стопани - творци.

Благодаря още веднъж на всички, които в мислите си ни подкрепят, и пожелавам скорошно сбъдване на светлите ви мечти!

Това са снимки от предизвикателството, което приех - да направя сламена постройка само за 24 часа за телевизионната поредица "Къща не се строи за един ден" на UK Style TV.

В строежа участва доброволци без предишен опит в строителството със сламени бали.

Строеж с бали от

↑1. В 10 часа сутринта стартира 24-часовото броене и първата работа е да се разтоварят и подредят балите.

↑2. Следващата стъпка е да използваме малък трактор за издълбаване на дупките за рециклираните телеграфни стълбове, на които ще се издигне платформата.

↑3. Поставят се телеграфните стълбове и напречните греди, които да повдигнат платформата.

↓4. Платформата вече е повдигната и първата бала е поставена.

↓5. Сега идва моментът да се постави вратата.

←7. След нареждането на два реда сламени бали идва време да се поставят рамките на прозорците, които са разположени до вратата.

Продължава на стр. 9

←6. Тук, откъм гърба, може да видите дългите телеграфни стълбове, които ще поддържат покрива, и първите няколко реда бали, които са вече поставени.

Редакцията на вестник "Родово имение" обявява конкурс за най-добър план за изграждане на имение. Проектът трябва да включва видовете култури за посадване - овошки, зеленчуци, гора, местоположение на къща, кладенец и езеро. Всеки месец ще се публикува победител.

Има награден фонд от 20 лева + комплект книги на Издателска къща "Новата цивилизация". Проектите изпращайте на адреса на редакцията, на факс 02/ 962 16 85 или на e-mail: rodimie@yahoo.com.

От стр. 1

ЖУРНАЛИСТКАТА И РАЙСКАТА ГРАДИНА

Те сякаш не искаха да възприемат фактите, подтикващи хората от родовите именния да предприемат драстични мерки относно своя начин на живот.

Тогава сякаш страната се раздели на две групи. Независимо от общественото си положение, известни, безлични, бедни, богати, здрави, болни, весели, тъжни, някоя хора прегръщаха идеята, още щом я опознаеха, други пък не пожелаваха да я разберат. Но в момента, който се обособи като своеобразно начало на родово-имениевата революция, сякаш настъпи огромен хаос. Хората, които притежаваха повече пари и бяха разбрали концепцията за родовите именния, веднага предприеха конкретни действия. Някои намираха съмишленици и заедно се наемаха да изграждат селища със стотици Родови именния. Всеки помагаше с каквото можеше. Винаги така се получаваше, че се събираха хора с всякакви професии. Селищата се развиваха паралелно, с общи усилия. Всеки вършеше онова, което можеше, помагаше на съседите си, а те от своя страна вършеха същото, влагайки знания, умения и средства.

Материалистичната система не можа да спре този бум. Вълната се надигна толкова рязко и нависоко, че никой нямаше време да реагира. Но и опасенията на икономистите бяха напразни. Всички очакваха икономическият баланс да рухне. Все пак хората напускаха работа и отиваха да си живеят спокойно в родовите именния. Правеха се какви ли не прогнози, вещаещи трагични последици: "ще има недостиг на работна ръка, бедността в определени прослойки на обществото ще нарасне и те от своя страна също ще пожелаят да заживеят в родови именния и по този начин ще унищожат напълно търговската структура на държавата, - основния й финансов донор". Всичко това обаче, се оказва твърде пресилено. Българската Родна Партия, създадена паралелно с зародилата се еко-революция и следваща напълно интересите на хората, желаещи да обвържат бъдещето си с живот в Родови именния, се погрижи, да не се загуби балансът в икономиката. Напротив - даже засили печалбите

като организира износа на екологична хранителна продукция и предмети на изкуството за Европа и света, нещата, които с удоволствие живеещите в родовите именния семейства произвеждаха.

България, както и другите държави, в които се развиваше стремглаво екологичната перспектива за бъдещето, се нареди на едно от първите места по приходи от екологичен туризъм.

Икономиката не почувства нито разтърсване, нито успя да се сригне. Финансите, които бяха вложени в изграждането на родови селища бързо се възстановиха, най-вече от производството на плодове и зеленчуци. Качеството им надхвърли всяко очакване и естествено цената им беше по-висока от тази на "обикновените" хранителни стоки.

Мнозина земеделци се преориентираха. Оставиха частните си земи и се заеха с родовите именния. Продукцията, която произвеждаха, не беше много. Високата й цена, идваща от качеството, обаче, подсигуряваше онова, което преди бяха изкарвали с производството на огромно количество. Развитите държави бързо научиха за стоките от родовите именния и започнаха да дават сериозни заявки, с което вдигнаха печалбата на хората още повече.

Сякаш всичко се подреждаше по най-добрия начин, а това може би малко дразнеше онези закоравели привърженици на материалистичния начин на живот. Прекалената им привързаност към предметите не им даваше дори за миг да почувстват благодатното влияние на природата върху човека.

Завистта не ни е чуждо чувство и колкото и да се опитваме да я крием, когато другите са щастливи, а ние не сме, някак ни се иска и ние да сме толкова добре. Но неумеейки да завидваме положително, насочваме тази си емоция в по-неприятни посоки. Тези, които "за нищо на света", по техни думи, не биха се "върнали назад" към природата, сякаш все още таяха надежди, че материалният свят ще остане да съществува и да се развива. Те очакваха всичкото това шумене покрай родовите именния да

е просто временно увлечение, след което всички отново ще заемат местата си в системата и ще дадат своето за поддръжането й. Но така мислещите хора имаха един недостатък, те нямаша опита на заселниците в именнията. Те не можеха да разберат, какво е това да обичаш природата, защото никога не си бяха дали шанс да проверят. И поради тази причина все още даваха предимство на пристрастностите си, да надделяват над здравия разсъдък. Надяваха се, че нещо може да спре тази разрастваща се нова цивилизация.

Ана беше една от журналистките, които бяха на страната на опозицията. Тя често се прокрадваше от страни и снимаше "людите", като ги наричаше, новозаселници. Правеше компромати и ги публикуваше в пресата. Не че това й харесваше, но пък й донасяше солидни доходи. Системата даваше мило и драго да задържи колкото се може повече мравчици в нозете си и не жалеше средства за онези оръжия, които можеше да използва, за да задържи всеки един досегашен

добно внимание, не би си помислила, че любимият й изневерява.

Но напоследък Росен често отсъстваше за по ден, ден и половина от къщи. Това се превръщаше в проблем в ума на Ана. Но сякаш всичко ставаше още по-объркано, защото любовта на Росен към нея, ставаше все по-силна. Влюбеният му поглед, ласките, цветята и силните прегръдки, при срещането след работа я радваха и смущаваха. Тя не разбираше това и естествено се объркваше още повече.

В ес-ем-ес-а, който получи преди обяд, Росен й казваше, че има много работа и ще закъснее. Обещаваха й, че ще й се реваншира по начин, какъвто тя пожелае.

"Дори не направи труда да ми се обади! - мислеше си Ана. - Нима толкова много му пречи телефонът. Може ли вредните излъчвания да му служат за оправдание...?!"

Днес имаше много работа. Трябваше да направи материал и то още по-добър от предишния. Беше бум, мислеше си Ана, как само го спретнах!

черни, бели, ту секвои, кипариси, смърчове и ели. Тополи, трепетлики, кестени, дъбове, ясени, кленове, орехи, явори и още други.

Зеленината някак си я разсея и смекчи напрежението й, създадо се най-вече от мислите, дали ще успее и този път да направи хубав материал. Не знаеше какво да очаква. Беше слушала разкази, че родовите именния са десет пъти повече от селата, беше гледала и някое друго предаване за Родовата провинция на България, но не беше ходила там.

Ето и първата изненада, на която попадна Ана. "Това е нов свят!" - единствено това можеше да възкликне тя. На няколко километра по пътя, който се отклоняваше от магистралата имаше "порта", изградена единствено от зеленина. Мощни дървета от двете страни на пътя посрещаша с цветната си феерия всеки пътник. Лози и други увивни растения бяха сплели клоните си на седем метра височина над пътя и създаваха усещането не за порта, а за райски дveri. Отвъд тях сякаш всичко беше част

от Друг свят!

Ана спонтанно намали скоростта, най-вече за да не се блъсне в някое от хилядите крайпътни дървета. Някак всичко това я разсея. Не можеше да събере мислите си.

Не след дълго отби вдясно и спря. Слезе от колата си и... Изведнъж й стана адски лошо.

Докато повръщаше в тревата край пътя,

подпряла изключително натежалата си глава на ствола на една слива, тя се опитваше да разбере коя от храните, които погълна от сутринта, я отрови.

Отпусна се на тревата, премалаяла от конвулсиите и шока. Постепенно сетивата й започнаха да регистрират цярящото спокойствие около. Птичите песни, полъхът на лекия ветер, ароматите, които се носеха от околността, всичко това в миг я покори и не й даде сили да стане. Отпусна се по гръб и затвори очи. Беше толкова прекрасна след краткото, но изключително тежко изпитание, което преживя. Мислите й да разбере кой произвежда тези отровни кроасани или натурални сокове и да му върне тъпкано, много бързо се изпариха и дадоха път на спокойствието, обгръщащо всичко

на около, да достигне душата й.

Понеже не си носеше вода, набра от сливите, които още не бяха напълно узрели, най-вече за да прочисти лошия вкус в устата си. Но осъзна, че толкова приятни сливи не беше яла никога.

От време на време купуваше от стоките, които се продаваха в специализираните магазинчета "Родово имение", и наистина, плодовете и зеленчуците й харесваха, но сега беше по-приятно.

Сигурно си въобразяваше. Набра още една шепи и с мисълта, че на връщане ще си напълни едно пликче, се качи в колата.

В началото всичко наоколо беше странно безлюдно. Прехвърчаха птички, разни животинчета пълзяха по пътя и пречеха на шофирането й. Лисици, белки, язовци, зайци и дори веднъж вълк, стори й се. Стадо от пет сърни една след друга претичаха в далечината, а по-голяма група шарени коне се втурна устремено успоредно на нея, отдясно в полето. Тичаха известно време с нея, след това загубиха интерес и продължиха с конските си работи.

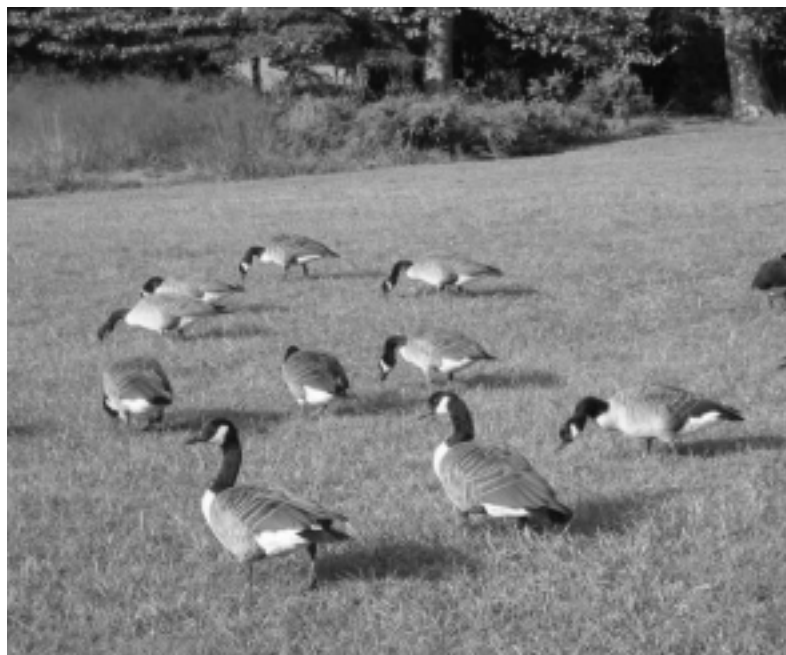
Веднъж Ана дори спря и премести една костенурка, която бе стигнала средата на платното и сякаш нарочно спряла. Стори й се неуместно да изхвърли кърпичките, с които хвана черупката на животинчето, така че ги прибра обратно в колата. Но дори не се и замисли защо спира и се занимава с това, вместо да заобиколи черупчестото животинче и да продължи.

Тук сякаш други закони определяха действията й. Такова настроение не бе усещала никога. Някакви далечни спомени пробягваха в съзнанието й.

Така и така беше спряла, тя отиде в страни и седна под сянката на един орех. Напред се ширеше поле. Част от високата му трева беше окосена. В далечината имаше косачи, които продължаваха работата си. Миришеше много приятно.

Но мислите в главата на Ана сякаш бяха размътена вода. Сякаш утайки, наслоявани векове наред, сега се надигаха и предизвикваха странни, неразбираеми и най-вече противоречиви настроения в ума й. Дори не можеше да оприличи на нещо усещанията си, че да може да ги пресъздаде с думи. Сякаш магята, в която попадна след преминаването на Портата не беше нейна фантазия, а реалност, която ставаше все по-осезаема. Въпреки изключително приятното усещане, идващо от всичко наоколо, тя не се чувстваше добре. Неразположенето й мина, но пък се замени с едно чувств-

На стр. 10-11

роб.

Пресата и телевизията все още имаха силно влияние върху хората и системата се възползваше от това по всички възможни начини.

Една сутрин Ана се събуди рано. Стана да си направи кафе и установи, че приятелят й и тази вечер не се беше прибрал.

Те живееха заедно от три години. Росен често оставаше до късно на работа и си лягаше на канапето в хола, за да не буди любимата си. Тя естествено, не оценяваше това, обладана най-вече от ревността, която се надигаше в гърдите и всеки път, когато той закъснееше.

С годините беше свикнала да му има доверие, най-вече заради искреното му поведение. Той демонстрираше любовта си по такива начини, че никоя жена, обсипвана с по-

ВЕЧЕ СЪЩЕСТВУВА ПЪРВО ЕКОСЕЛИЩЕ "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"

Уважаеми съмишленици,

Всеки, който желае да създаде екоселище в своя край, трябва да поиска информация за наличие на държавна земя от общинската комисия "Земеделие и гори" в общината си, да отиде да види дали масивът е подходящ за Родови именния и след това да се обади в редакцията на вестника.

БЪЛГАРИЯ ЩЕ СТАНЕ РАЙСКА ГРАДИНА, СЪСТОЯЩА СЕ ОТ МНОЖЕСТВО ПРЕКРАСНИ РАЙСКИ КЪТЧЕТА - РОДОВИ ИМЕННИЯ! Нека всяко българско семейство има свое имение!

(Продължение от миналия брой)

Пета част

Отговорът на този въпрос е прост, но преди това погледни как са вървели към властта жреците и как все още успяват да я удържат.

Първото им постижение, водещо към тайната им цел, било създаването на Египетската държава. На съвременната история тя е най-позната в сравнение с другите. Но ако се разгледат историческите факти, след като се отстранят коментарите и мистиката, ти ще можеш да видиш много тайни да се докоснеш.

Първи факт. В историята фараонът се нарича висш ръководител. Описани са много победи и поражения на фараоните. Величествените им гробници и до днес поразяват въображението и карат учените да търсят разковниче на тайните. Всъщност величието на пирамидите само ни отдалечава от най-важната тайна. Фараонът се смятал не само за ръководител, управляващ всички хора, но бил почитан и като бог. Народът се обръщал към него с молби за плодородна година, за дъжд, да няма силни ветрове. Историята може да разкаже за много фактически доказани дела на фараоните, но научавайки за тях, ти се запитай: Би ли могъл някой от фараоните действително да бъде управник на огромна държава и бог на хората? И като съпоставиш фактите, ще видиш, че фараонът е бил само биоробот в ръцете на жреците.

А ето и какви факти са известни от историята.

По времето на фараоните във величествените храмове живеели жреци и между тях имало един върховен жрец.

Под техния надзор винаги се обучавали няколко кандидати за фараони. Жреците внушавали на момченцата всичко, което искали, включително и това, че фараонът е избран от Бога. Казвали, че главният жрец лично е чул речта на Бога в тайния храм. По-късно те решавали кой от кандидатите да стане фараон.

И ето идвал денят. Облечен в специални дрехи и държейки символите в ръцете си, на величествения трон сядал новият фараон. Само жреците знаели, че на трона седи техният биоробот. И знаели точно, изучавайки още от детството характера му, как ще управлява, какви дарове ще поднесе в угода на жреците.

Понякога се случвало някой от фараоните да се опитат да се из-

ПЛАНЪТ, ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ Анастасия

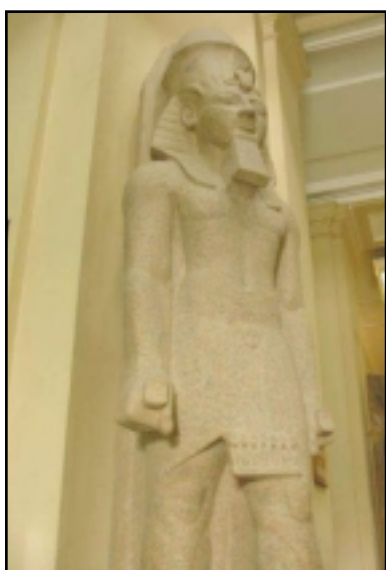
Действително ли човешката цивилизация върви по пътя на прогреса или човешкото общество деградира с всеки изминал ден

мъкнат от властта на върховния жрец. Но никога и никога не успявал да стане свободен човек. Властта на жреца не се виждала, както било видимо за всички царското облекло на фараона. Властта на жреца не изисквала словесна команда или директно общуване, защото нито за миг не отслабвала властта му над управника. И в по-голямата част от поданиците се оформяла лъжлива представа за устройството на света. Ако фараонът би могъл сам да размисли на спокойствие, като се освободи от внушенията му образи, вероятно би успял да стане човек. Но всичко още в началото било замислено така, че фараонът да не може да се освободи от всекидневните неразбории, суета и грижи.

Грижете! Потоци от информация се носели от всички краища на огромната държава от наместници, куриери, писари. Трябвало бързо да се взимат решения. В същото време се водела и война, а тя ангажирала мислите му изцяло. И фараонът препускал с колесницата, порицавал или награждавал поданиците си, често не си доспивал. **А през това време жрецът си размислял спокойно и в това се състояло неговото предимство. Жрецът строил плановете как да завладее еднолично целия свят. Дори замислял нещо по-голямо - как да създаде свой свят, различен от този на Бога.**

И какво са представявали за него глупавото момче фараон и тълпите от негови поданици? За жреца всички те били играчки.

Жреците тайно изучавали науката за образността. А човешките маси все повече забравяли природните закони.

Именно жреците, Владимире, са прехвърлили енергията от взаимодействието между хората и живата Божествена сила, сътворявана от природата, в измислените от тях храмове и се хранели с енергията на хората, без да им я връщат.

Всичко, което било явно по време на Ведическата култура, изведнъж станало тайно.

Народът постепенно започнал да записва сякаш е хипнотизиран и следвал указанията им, без да се замисля, като в полусън. Започнал да разрушава света на Божествената природа и да строи изкуствен свят в угода на жреците.

А те в строга тайна пазели науката си. Дори не смеели на свитъците всичко да записват. Изобретили свой език, за да общуват помежду си. И този факт също можеш да научиш от историята. Другият език им бил необходим, за да не би до тайните им някой друг да се докосне. Така и до ден-днешен простите им тайни се предават от поколение на поколение в съсловие на жреците.

Преди шест хиляди години върховният жрец, единият от шестте, решил да завладее света.

Той си мислел: "По пътя на войната, с войските на фараоните няма да успя да забравя властта, дори ако науча военачалниците да боравят с оръжие по-съвършено от онова, което имат другите. Какво би могла да направи една армия от безгрижни глупаци? Да награти повече злато, но то и без това е много. Да осигури роби - но те и така са в излизък, а освен това излъчват и неблагоприятна енергия, не е желателно дори храна да вземаш от техните ръце. Тя не е вкусна и е вредна. **Човешките души трябва да се покорят така, че цялата енергия на трепетна им Любов към мен да се насочи.** Но за това не ми е нужна армия, а научна мисъл. Науката за образността - ето я невидимата моя армия.

Колкото по-дълбоко я опозная, толкова по-вярна ще ми бъде армията; колкото по-малко я познава тълпата, потънала в нереалното и окултното, толкова ще ми бъде по-покорна".

Върховният жрец изготвил план. Той е отразен в историческите събития на шест хилядолетия, та и до днес.

На теб, пък и на всеки, са известни събитията от по-близкото ни минало. Те се различават само в трактовките. Опитай се да дадеш свое тълкувание. Тогава ще откриеш истината. Погледни.

Ето, на съвета на шестимата жреци се излага онзи план, който става известен по-късно на всички като "Стария Завет" от Библията. Жрецът Мойсей по заповед на върховния жрец извежда еврейския народ от Египет. На народа се обещава от прекрасен по-прекрасен живот в Обетованата Земя, подготвена за него от Бога.

Обявяват еврейския народ за богоизбран. Тази примамлива вест ентусиазира хората и част от народа тръгва след Мойсей. В продължение на четиридесет години той разкарва хората из пустинята от единия до другия ъкрай. Помощниците на жреца непрекъснато четат проповеди, говорят за това, че са избрани, разказват за образността и ги карат да воюват и ограбват градовете. И всичко става в Негово име, в името на Бога.

Когато някой излизал частично от психозата и поисквал да се върне към предишния си живот, го обявявали за грешен и му давали срок да се поправи. Ако не го сторел, го убивали! Но жреците вършели своите деяния, не от свое име, а от името на Бога.

Не излагам пред теб измислици или сън. Всеки може да се убеди в това, като намери отговорите в Библията - в Стария Завет, в тази велика историческа книга. И всеки може да види там в достоверния им вид събитията от историята, ако поне за малко се събуди от хипнотичния хилядолетен сън и прочете как, с помощта на каквo еврейският народ е бил

зомбиран и превърнат от жреците във войска. Иисус по-късно се опитал да разкодира народа си и да предотврати замисъла на жреците, проявявайки способности за получаване на знания. Като пътешествал сред мъдреците, той се стремил да изучи в детайли науката за образността. Като научил много неща, решил да спаси своя еврейски народ. Успял да създаде своя религия, за да може тя да се противопостави на страшното.

Религията му не била за народите по цялата Земя. Била предназначена само за еврейския народ. Той много пъти е говорил за това. Думите му са били записани от неговите ученици, ти и днес можеш да ги прочетеш. Ето, например Евангелието от Матей, глава 15, стих 22-28: „И ето, жена хананейка, която беше излязла от онези предели, извика му и казваше: Помилвай ме, Господи, Сине Давидов; дъщеря ми зле страда от бяс." Но той не ѝ отговорил нито с дума. И дойдоха учениците Му, та Му се молеха и казваха: "Отпусни я, защото вика след нас." А той отговорил: "Не съм проводен освен до погиналите овци от Израилевия дом".

Какво означават думите: "Аз съм изпратен само при агналите овце на дома Израилев?" Защо учението на Иисус е само за евреите? Защо Той смята еврейския народ за агнален?

Уверявам те, Владимире, Иисус е разбирал, че в хода на четиридесетгодишното зомбиране в Синайската пустиня по-голямата част от еврейския народ е била потопена в хипнотичен сън. Тази част, както и самият Мойсей, са станали ордие в ръцете на върховния жрец. Те били неговите воини, които той задължил, за удовлетворение на собственото си самолюбие, да установят господство над хората по цялата Земя.

И в продължение на хилядолетия те се сражавали в различните краища на Земята. Оръжието им не било примитивният меч или патрона, а хитростта и създаването на такъв начин на живот, при който всички народи се подчинят на окултизма, а това означава на егото на жреца.

И те се сражавали, без да щадят себе си.

"Но всяко сражение предполага наличието на противодействащи страни, си помисли ти. А щом е така, къде са жертвите? Когато има сражения, трябва да има жертви и от двете страни."

Би могъл сам да на-

мериш тези доказателства по датите на събитията, които се споменават в различни исторически източници.

За да те улесня в търсенето на онези страшни дати, сега ще ти посоча само няколко от тях. Ако желаеш, сам можеш да потърсиш тяхното историческо потвърждение.

Днес на всички е известно, както и на теб, Владимире, че поради терора в Израел загиват старци и деца. Преди време, ти си чувал, е имало война, наречена „Великата Отечествена”. Запазени са документи как през тази война евреите съзнателно са били изгаряни в камери, отравяни с газ, погребвани в земята живи: старци и деца, майки и млади жени, носещи в себе си дете, младежи, не познали все още любовта.

Загинали са не един, не сто хиляди души, а за кратко време зверски са били убити милиони хора. Историките смятат, че е виновен Хитлер. Но кой е виновен за убийствата по друго време: в 1113 година в Киевска Рус избухнал народен протест срещу евреите. В Киев, както и на други места в Русия, евреите били ограбвани и опожарявани, евреите убивани, дори и децата не били пощадени. Народът на Русия, обхванат от житинска ярост, бил готов да помете и управляващите князе. И тогава съветът на князете решил да издаде закон: „От днес нататък всички евреи да

дат. Ненавистта се трупала в много народи и ту тук, ту там се проявявала чрез жестоки погроми и убийства.

Цитирах само датите на тези страшни погроми, които ти сам можеш да научиш от историята, написана от хората. Освен цитираните дати еврейският народ е имал и много други конфликти. **Разбира се, поотделно всеки от тях е по-малко значим от всичките известни, но ако те се съберат в едно цяло, ще се окаже, че този конфликт е невидан по мащабите си и е най-ужасният и най-страшният от всичките.**

Щом това се случва в продължение на не едно хилядолетие, може да се направи извод, че еврейският народ е виновен пред целия свят. Но за какво е виновен? Историките (и древните, и сегашните) казват, че той организира заговори срещу властта. Опитва се да лъже малко и голямо. С измама се опитва дори от бедния да вземе поне нещо малко, а богатия да разори напълно. И това се потвърждава от факта, че сред евреите има много богати хора, които са в състояние да влияят дори на правителствата.

Но задай си въпроса: Доколко е бил праведен онзи, който е бил измамен от евреите? А онзи, който е натрупал богатства, всичките по честен път ли ги е придобил? А този, който е обречен на властта, достатъчно ли е умен, щом

е възможно слекота да бъде мамен?
Всъщност повечето владетели са зависими и именно евреите показва достатъчно ясно това.

По тази тема може дълго да се разсъждава, но отговорът е прост - в окултния свят всички живеят чрез лъжата. Тогава заслужава ли си да се осъжда само онзи, който е натрупал повече от другите?

Безсмъртните стихове на Христо Ботев за „тоз, който падне в бой за свобода” са влезли вече в нашата представа за Родината, за великото, героичното. Четейки ги, чувстваме, че поетът уверява някого, че това начало е завършек на някакви мисли. И веднага още след първия стих се разбира защо и как се е зародила тази мисъл.

В една злокобна нощ изгасва ярка светлина. На 18 юли 1868 година на връх Бузлуджа е разбита четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа. Заги-

КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН

Никола ГИГОВ

Предателството на Петкана

В повечето битки Дельо се явяваше все в гръб на турския аскер. Така се разбра, че Дельо има свои хора и в аскера и знае неговия път. Не можаха да разбият четата, не можаха да уловят Дельо и не можаха да му отрежат главата.

Тогава в Беловидово се събра таен съвет - мютевелията (управителт), кадията, бейовете, агите, аяните, заптиите - цялата подобрена лешоядна паплач. Имаше и турски офицер. Бяха замислени.

- Има ли гяурка, дете мрази Деля и е наше дьонме (родоотстъпника)?

- Има. Петкана се казва.

- И защо го мрази?

- Белки изпърво го е бендисвала (харесвала), но той не я е щял. Открито й рекъл, че гали (обича) Гюлсюме. И тя - Петкана - е готова да го предаде. Подслушва българете - какво си думат и какви песни пеят и донася. Все за Дельо пеят. Хванали сме бримка.

- Позлатете тая Петкана с много пари. Обещайте й имот, конак, всичко. Обещайте й сарай в Цариград. Пуснете слух, че Дельо се е оженил за Петкана, за да забием нож в сърцето на Гюлсюме. Тя пък ще ни поведе към Дельо.

И тръгна слух из Ели-ас и Беловидово, че Дельо войвода се е оженил за Петкана. Тоя слух нарочно достигна до Гюлсюме - да й бяха забили шип в сърцето, нямаше така да я боли. Но тоя слух достигна и до Дельо. И Дельо беше прострелян право в сърцето. В ръкопашен бой, наред касапницата, не беше така страшно, както при тоя слух.

Дельо извика при себе си най-верния си другар - Стоян хайдутин. - Кажу ми дружината, Стояне, че й давам три дена почивка. Десетниците и стотниците да заведат комитите до баните - да се изкъпят и изперат кървите. След три дена ще се съберем пак тука.

Помълча, огледа къркочия левент Стоян - все усмихнат и весел, готов на всичко. Рече:

- Братко Стояне, на тебе поставям най-трудната задача.

- Готов съм, войводо! Каквото речеш.

- Ще слезнеш сам в Беловидо-

во. Там ще се скриеш в моето скривалище. Ще дочакаш Гюлсюме до Клонатото дърво, край Голямата река, до мостчето и ще й кажеш: „Дельо ме изпраща. Помоли ме да ти кажа: „Гюлче, не вярвай за Петкана - лъжа е”. Дай й моя бащин пръстен с орела - да ти поварва. И изчезни.

- Това е лесно, войводо!
- Другото е трудно. Сетне ще се облечеш в турски дрехи и ще се завъртиш край къщата на Петкана. Избрах тебе, Стояне, защото си млад, много красив и най-храбър. Ти си ми най-верният. Намери начин, Стояне, запознай се с Петкана. Кажу ми, че си бей от Анадола,

но клин клина избива... А ти ме чакай на уреченото място след третия ден.

Стоян взе пръстена с орела и се загуби надолу. Дружината се изтегли към баните. А Дельо остана сам с мъката си. Два дена стоя като вързано куче. Сърцето му бе спряло. Кой измисли тоя коварен слух? Ще повярва ли Гюлсюме на Стоян? Ще се запознае ли Стоян с Петкана? Ще му се довери ли тя или хвърли най-храбия и най-красивия си хайдутин в устата на врага? Дали доносничката ще го „залюби”. Дали пък и тях ще заследят - я да му изпратят аз прикритие.

Това са най-дългите три дни в живота на Дельо. На третия ден сърцето го задържа да отиде на уреченото място. Но прекрачи понапред и наближи селото. Там спря и се скри. Привечер на третия ден Дельо видя, че Стоян води за ръка Петкана. Извежда я извън селото. Вървят по полянката, уловени за ръка - като годеници. **Значи Петкана е предавала Дельо** - българка го е предавала. Той да брани българите, а българка да го предава!? Как ли се раждат такива българи? Ето затова сме под робство! И тя с турците е измислила тоя слух, за да прободне сърцето на Гюлсюме. Коварен капан.

Вятър духа, полюшва гората, разлюшква тревата, а двамата годеници вървят все по-близо до гората. Те не знаят, че вече се е родила нова песен. Тази песен никога няма да се забрави и ще лети от баир на баир:

*Пейни ми, пейни, Петкано,
през сая гора зелена,
на сая вода студена,
на сая сянка дебела.
Петкана си му викаше:
- Не мога, либе, да пея,
сая е гора хайдушка,
хайдушка и харамлишка.
Тува се криет хайдуте,
тува е Делчо войвода,
пиле не дава да форкне,
камо ли чилек да мине.
- Пейни ми, пейни, Петкано,
през сая гора зелена,
на сая вода студена,
на сая сенка дебела.
Доге е либе сас тебе,
кахор да немаш за нищо!
Кайно си дума думаха
либе хи сабе помокна,
Петкани глава отреза
и ъе на Делчо отнесе.*

Армаганът на Дельо: главата на предателката!

се изселят от цялата руска земя и занаят пред да не се пускат в нея. Онези, които влязат тайно, да се ограбват и убиват.”

През 1290 г. внезапно започнало физическо унищожаване на евреите в Англия. Управниците били принудени да изгонят евреите от страната.

През 1492 г. започнали погроми срещу евреите в Испания. Над всички евреи, които живеели там, надвиснала заплаха за физическо унищожение и те били принудени да напуснат страната.

От момента, в който евреите излезли от Синайската пустиня, народите от различни страни започнали да ги ненавиж-

Владимир МЕГРЕ
„Родовата книга”

Екатерина СТАЕВА,
Велинград

“Жив е той, жив е...!”

Има художествени произведения, които са нещо повече от литература. Има фрази, които са се врязали дълбоко в съзнанието, и нищо не може да ги изтрие от там.

Безсмъртните стихове на Христо Ботев за „тоз, който падне в бой за свобода” са влезли вече в нашата представа за Родината, за великото, героичното. Четейки ги, чувстваме, че поетът уверява някого, че това начало е завършек на някакви мисли. И веднага още след първия стих се разбира защо и как се е зародила тази мисъл.

В една злокобна нощ изгасва ярка светлина. На 18 юли 1868 година на връх Бузлуджа е разбита четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа. Заги-

ва и легендарният войвода. Трудно е да се повярва, никой не иска да повярва. И ето народът започва така, както на него му харесва, една мълва: „Лъжат турците, Хаджи Димитър е жив, жив е, той се крие там в Балкана със своите юнаци.”

Цяла година след разбиването на четата вестник „Дунавска зора” упорито твърди „Хаджи Димитър е жив!”

“Жив е той, жив е!” с увереност заявява и Христо Ботев, защото е прозрял голямата истина, висшата истина. Не може да умре в сърцето, в съзнанието на народа този, който е дал живота си за неговата свобода. Стихотворението „Хаджи Димитър” той написва набързо, за някакви ми-

нути. Неговото идейно-емоционално и образно съдържание отдавна е носено в сърцето на поета. Връзката между идеята за безсмъртието на бореца за свобода и разпространяваната легенда, че Хаджи Димитър е жив, дава мощен тласък да се излее душата му. Цялото стихотворение е изградено върху тази връзка.

Христо Ботев приема цялата измислица и преносното значение превръща в буквално. Хаджи Димитър е още жив и сега пред неговите очи той умира. В буйното си въображение поетът изживява своята юнашка смърт. И епичният герой приема облика на лиричния. Пушката и сабята не са просто паднали, те са

ядно хвърлени на две страни, с ботевски гняв устата проклина цялата вселена. Дори и след боя героят не може спокойно да затвори очи със съзнание за изпълнен дълг. Той пъшка повече от яд, отколкото от болка. Той проклина, не защото умира, а защото не може да продължи борбата. Единственото му желание сега е да узнае съдбата на дружината, на Караджата. Дори и слънцето „спряло, сърдито пече” и то не може да се примири със смъртта на юнака. Думите на поета се изтърват направо от сърцето му като стон. Напрежението, скръбта и болката стигат до краен предел в безсмъртните думи „Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира!”

Наистина той не умира!

Хората се манипулират чрез всяване на страх и лишаване от съществена информация

Интервю
с д-р Гълъбов

- Д-р Гълъбов, има ли световна конспирация в здравеопазването и в какво се изразява тя?

- Със сигурност може да се каже че има и точно затова посветих цяла книга на тази тема. Много хора не са наясно със задкулиските игри на олигарсите в областта на здравеопазването, което в действителност е превърнато в **болестопазване**. На масите се предлага медицина, която реално няма за цел да се занимава с причините за възникването на болестите, а само с последствията и това е особено изразено при третиранието на хронични заболявания. Целта е по този начин да се поддържа и увеличава пазарът на медикаменти, които най-често не лекуват в истинския смисъл на думата, а само съдействат за временно отстраняване на симптомите, като самите те имат много странични ефекти и нерядко могат да усложнят съществуващите вече заболявания. Така пациентът става зависим от продуктите на фармацевтичната индустрия и се превръща в неин редовен клиент, без да има възможност за избор по отношение на терапевтичния план и без в повечето случаи да бъде уведомен, че има начини да бъде действително излекуван чрез правилно хранене, почистване на организма, хомеопатия и изобщо чрез различни т. нар. **алтернативни лечебни методи**.

Самите определения на понятията здраве, болест и лечение, с които борави официалната медицина, са непълни и показват липсата на разбиране относно истинската същност на човека и нежелание за прилагане на интегрален подход при решаване на здравните му проблеми. До хората не достига информация за съществуването на ефикасни естествени лечебни методи, профилактиката целенасочено е пренебрегвана, а студентите в медицинските университети по света се обучават по нарочно създадена система, която утвърждава съществуващия вреден модел на здравеопазване. Това, което бъдещите медици научават е, че няма други начини на лечение освен синтетичните медикаменти и хирургията, а на всички останали терапевтични методи са индоктринирани да гледат с недоверие, подозрение или напълно да ги отричат, без да ги познават изобщо. Спокойно може да се каже, че медицината е под контрола на фармацевтичните компании, които чрез мощните си лобита в лицето на някои учени и политици определят насоката на нейното развитие и начина, по който се структурира и функционира здравеопазването в глобален мащаб.

- Какви интереси стоят зад Световната Здравна Организация?

- Зад СЗО стоят същите сили, които манипулират развитието на глобалното общество в определена нездравословна насока във физически и духовен план и които имат финансова изгода от налагането на една античуманна медицина, значително ограничена в своя периметър на действие. Въпреки че в СЗО работят и хора, които имат искрени намерения да помагат на болното човечество, те също са заблуждавани и стават жертва на определена група от индивиди, които искат света да функционира по схемата, която те му предлагат и която обрича човешкия род на робство – материално и духовно.

- Каква е темата на новата Ви книга?

- Докато в „Световната конспирация срещу здравето“ съм акцентирал върху манипулирането на обществото в областта на здравеопазването в световен и локален мащаб, то в новата си книга „Окована свобода. Технология на глобалния контрол“, която се явява своеобразно продължение на предишната, съм разяснил достатъчно подробно и същевременно достъпно начините, чрез които се манипулирани масите – по принцип, в политиката, чрез религиите, медиите, ПР, музиката, както и чрез особени методи на въздействие каквото е психотронното оръжие. На медицината съм посветил само една глава, в която разглеждам някои теми и предлагам нова информация по отношение на проблемите в здравеопазването.

Мисля, че съм представил по възможно най-ясен начин технологията за контрол на човечеството и физиологията на манипулацията. Ако хората не познават методите, чрез които са заблуждавани, няма как да им се противопоставят. Именно затова, като имах предвид все по-влошаващата се ситуация в световен мащаб, положих огромни усилия и работих без почивка девет месеца, бързайки да напиша книга, която да бъде полезна за интересувашите се от тези проблеми и собствено си развитие български читатели.

- Има ли опасност от генно модифицираните продукти и каква е тя? Смятате ли, че това е най-опасният аспект от

световната конспирация в здравеопазването?

- Генно модифицираните храни (ГМХ) са само един аспект от войната против човешкото здраве и свобода на избор, която крие много неизвестни и известни потенциални опасности. На този въпрос съм обърнал специално внимание и в двете книги. Съвсем накратко: ГМХ са неестествени и могат да доведат до възникването на алергични реакции, сериозни заболявания и дори смърт, както и на генни мутации в поколенията. Това са факти, които учените добре знаят. Отделен е въпросът, че някои от изследователите в тази сфера предпочитат да си затворят очите и да заглушават гласа на съвестта си с помощта на финансовите облаги и постове, които получават от съответните фирми.

Културите и организмите, получени по пътя на генното инженерство и освободени в околната среда, могат да застрашат съществуването на многобройни видове от флората и фауната на Земята, променяйки екологичното равновесие в неблагоприятна посока. Освен това чрез създаването на т. нар. **семена терминатори** фермерите и обществото като цяло се превръщат в заложници на фирмите, произвеждащи генно модифицирани организми.

Наскоро сдружение АГРОЛИНК, коалиция „България – територия, свободна от ГМО“ и общините Родопи обявиха декларация за първата община, свободна от ГМО в България.

- Коя е естествената храна за хората? Могат ли съвременните лекарства да неутрализират вредните ефекти от неправилното хранене?

- Нереалистично е да се мисли, че медикаментите биха могли да неутрализират последствията от неправилното хранене. И не само че не могат да го направят, но често те дори допринасят за по-нататъшно интоксикаране и увреждане на организма. Грижата за здравето започва с приемане на подходяща храна, която да поддържа нормалните функции на организма и имунната му система в максимално добро състояние. Това може да бъде постигнато само с консумацията на екологично чисти и правилно отглеждани култури. Учудващо е

поведението на много родители, които от най-ранна възраст дават на децата си това, което на Запад наричат „храна без стойност“ или „храна-бок-лук“. Затова няма нищо чудно, че много деца боледуват толкова често. Като се добавят и други вредни фактори, каквито могат да бъдат многобройните ваксинации, замърсения въздух, нездравословния социален климат в някои семейства и др., няма нищо чудно във факта, че при подрастващите все повече зачестяват здравословните проблеми от всякакъв характер.

В България има много добри възможности за отглеждане на екологично чисти висококачествени плодове и зеленчуци, но все по-често на пазара виждаме внесени от чужбина, с неясен произход и третирани неизвестно с какви химикали.

Д-р Бернард Йенсен, добре познат на лекарите практикуващи алтернативна медицина и здравословно хранене, е успял да помогне на хиляди хора да се отърват от сериозните си здравословни проблеми единствено чрез консумация на подходящо отглеждани в неговото ранчо плодове и зеленчуци, упражнения, прочистване на организма чрез високи клизми и някои естествени хранителни добавки.

- По какъв начин трябва да се лекува човек? Може ли да се разчита 100% на лекарствата, продавани в аптеките?

- Крайно време е хората да проумяят, че здравето се постига с целенасочени всекидневни усилия, а не с „магическо хапче“. Ако човек непрекъснато разчита на всевъзможни синтетични хапчета, за да бъде в кондиция, това означава, че се обрича на медикаментозна зависимост. Припомням ви, че синтетичните медикаменти имат за цел преди всичко да **погтискат** симптомите и често вкарват болестта навътре в организма, водейки до нови усложнения. Хората би трябвало по принцип да живеят здравословно, грижейки се както за тялото, така и за емоционалните си нужди и за духа си, а ако се разболеят да потърсят първо помощта на естествените терапии. Т. нар. **героична медицина** би трябвало да бъде оставена само за спешни случаи и когато са изчерпани възможностите на все още смятаните за алтернативни терапии. В практиката си съм виждал много хора, увредени от медикаменти и хирургия допълнително, и то по-сериозно, отколкото е било първоначалното им заболяване.

- Какво е действието на ваксините върху човешкия организъм? Ако те не са препоръчителни, тогава с какво да ги заменим, за да се предотвратят вирусните заболявания?

- Още от самото въвеж-

дане на ваксините е добре известно, че те не дават пълна защита на организма срещу инфекциозните болести и че те самите могат да предизвикат увреждане на имунната система и заболявания, а в някои случаи дори и смърт. На тази тема съм посветил цял раздел в „Световната конспирация срещу здравето“. Според Британската асоциация за напредък в науката честотата на детските болести е намаляла с около 90% за периода 1850–1940 г., като това се свързва с подобрените условия на живот и хигиена още преди да бъдат въведени масовите ваксинационни програми.

Дори и да осигурят временен имунитет срещу някакъв инфекциозен агент, това може да стане за сметка на отслабване на цялостния имунитет на организма. Много съвременни автоимунни болести и здравословни проблеми, които придобиват пандемичен характер през последните 40–50 години, се свързват именно с масовото прилагане на всевъзможни ваксини и то по няколко наведнъж. Хомеопатията например е предложила ефикасно решение на проблема и още през първата половина на XIX в. е била успешно използвана при различни епидемии, но тъй като не се вписва в цялостната схема на съвременното здравеопазване, представяйки заплаха за печалбите на фармацевтичните концерни, тя не се изучава в медицинските университети и към нея целенасочено се създава отрицателно отношение у студентите медици. Освен това никой не казва на хората, че с помощта на определени хомеопатични лекарства могат да се преодолеят или до голяма степен избегнат страничните ефекти от ваксинациите.

- Как мислите, защо хората стават жертви на заговора в здравеопазването?

- Първо – поради незнание както относно воденето на здравословен живот, така и за наличните естествени методи, които могат да им помогнат в профилактично и лечебно отношение. Второ и много важно – поради нежелание да проявят отговорност към собственото си здраве и да положат необходимите усилия. И трето – поради непрекъснатото промиване на умовете им, че официалната медицина и фармацевтиката са „научни“ и ще им предложат „спасение“ от болестите на човечеството. По-голяма заблуда от това в здравеопазването няма.

- Най-общо казано как са манипулирани хората да приемат решения, които не са в тяхна полза?

- Това аз съм го описал много подробно и в двете книги. Накратко казано на първо място **чрез всяване на страх** – независимо дали става въпрос за предизвикване на паника по отношение на

предстояща епидемия от грип или на нападение от терористи. Второ – чрез недостатъчна информираност, представяне на нещата едностранчиво и укриване на важна информация, което пречи на хората да взимат правилни решения. И трето – чрез стимулирането им да предоставят отговорността за взимане на решения на различни институции, които най-често обслужват определени интереси, но не и на обществото като цяло.

- В света вече има достатъчно лекари като Вас, които с цената на голям труд проучват проблемите в обществото ни и огласяват истината. Има ли тенденция в бъдеще все по-голяма част от човечеството да чуе и осмисли това, което казват те? Каква е ролята на интелигентия – учени, изследователи, медици в борбата с масовите заблуди в областта на здравеопазването?

- Аз лично смятам, че все още са малко лекарите, които наистина имат пълно осъзнаване за порочния модел на здравеопазване и които са готови да се включат в неговото демонтиране. Последното не би могло да се осъществи без участието на по-голямата част от хората по принцип, защото силите, които се стремят да бъде поддържано сегашното статукво не биха отстъпили доброволно. Според мен трябва да се промени изцяло мисленето и начинът, по който функционира обществото.

- Ако първата стъпка към свободата на човечеството е то да бъде информирано и да прогледне за робското си положение, какво според Вас е следващото действие, което трябва предприеме, за да се избави от оковите?

- Само информираността не е достатъчен фактор. Трябва да се прояви **воля** за промяна и да се поеме **лична отговорност** както към самия себе си, така и по отношение на най-близките си, Земята и животът на нея във всичките му измерения. С голямо съжаление мога да кажа, че засега по-голямата част от хората не са наясно с манипулациите, на които са подложени, а сред малцината, които осъзнават случващото се, са още по-малко онези, които активно съдействат за промяна в мисленето на обществото и на системата като цяло. Докато човечеството не се осъзнае и не вземе решение да върви по нов път, ще остане роб на собственото си невежество и на една клика от безскрупулни същества, чиято цел е максимална власт и печалба на всяка цена.

От редакцията:

Д-р Гълъбов, благодарим Ви, че споделихте с нашите читатели резултатите от многогодишните си проучвания.

слама за 24 часа

10. Оттук можем да видим строежа от предната страна, с редовете от сламени бали почти до горната част на вратата и рамките на прозорците.

↑8. С настъпването на залеза ние започваме да се чудим дали изобщо ще завършим къщата за 24 часа.

9. Телевизионният екип бе осигурил големи прожектори, така че ние да можем да продължим да работим през нощта, а те да продължат да ни снимат. След това трябваше да измерим необходимата дължина за телеграфните стълбове, като използваме канап, и след това ги отрязалме.

↑11. Изглед от другата страна на предницата, с редове от бали също почти до горе.

↑13. Всички стени са вече готови в пълен размер заедно с покрива от вълнообразна ламарина.

↑14. Двама от много уморените доброволци обсъждат събитието.

↑12. След това трябваше да измерим необходимата дължина за телеграфните стълбове, като използваме канап и след това ги отрязалме.

↓15. Изглед от страничната стена с прозорец и покрива, надвисващ над предната веранда.

←16. 10 часа сутринта, 24 часа по-късно постройката е готова.

↓17. Една от вътрешните страни с прозорец.

От стр. 5

во на несигурност. Сякаш нещо губеше, но не можеше дори да осъзнае какво. То премина в леко изразена носталгия, докато гледаше в една точка, в далечните дървесни редици, издигащи се отвъд полето. Усещаше, че ако постои още малко ще си спомни нещо, което сякаш се е опитвала да забрави цял живот и това ще ѝ коства много болка.

Стана рязко, качи се на колата и отново потегли.

Скоро стигна до кръстовище отрупано с дървени табелки. На всяка беше издълбан с едри букви името на някое родово селище или село и указваше посоката с издълбана в дъската стрелка.

Ана спря, колебаейки се. Заразглежда надписите. Наред с най-причудливите, но все изтънчени имена „юркоаз“ ѝ се наби най-много в очите. Дали някъде не беше чувала нещо за това селище? Бързо реши да поеме към него.

Тук обстановката взе да се променя. Странно дивата досега природа някак се оживи. Забелязваха се все повече хора. На групички те работеха нещо по околните поля. Криви черни пътища се виеха в страни от асфалтовия път, към зелените стени в далечинката. По тях се движеха каручки, хора яздещи коне, водещи крави или просто разхождащи се. Ана не си спомни кога е спряла радиото, нито кога е отворила прозореца. Но през него долитаха мелодичните звуци на песните, които припяваха хората от полето. Ветрецът нежно ги носеше и създаваше усещането за приказност.

Нима можеше това да е истина? Нима приказките на Братя Грим могат да се оживят?! В ума на Ана изплуваха стари спомени от детството, когато в екрана на телевизора е виждала подобни картини, предаващи неповторимите за едно дете усещания. Онези чудни вълнения, присъщи единствено на усещанията от приказките.

Къде ѝ отиде материалът, чудеше се. Чувстваше се, сякаш трепери. Към какво щеше да вдигне камерата, за да снима? Тук не беше както в покрайнините на столицата, където хората сякаш просто си живееха на село. Светът тук беше друг. Той беше неописуем. Трудно ѝ беше да си представи как ще снима и какво!

Караше бавно напред по пътя, сякаш в транс. Усещаше се омамяна от атмосферата. Нещо във въздуха променяше и мислите ѝ и усещанията ѝ. Не можеше да размишлява както обикновено. Някак си не можа да реши

дали иска да се връща или да продължи. Дали иска да остане завинаги или никога повече да не дойде тук. Състоянието ѝ беше странно. Правеше всички действия автоматично, без дори да успява да регистрира движенията си. Съзнанието ѝ вн от физическата дейност, в състояние готово да приема единствено наслади. Умът ѝ се противеше на това. Беше толкова непривично. Как можеше да се отпусне и да поглъща от витаещата в пространството енергийна нега? Беше толкова лесно, но не можеше да му се довери. Някаква несигурност не ѝ даваше да се отпусне на крилете на блаженството, което с всички сили се стремеше да я обладва.

Тя караше бавно покрай храстите и дърветата. Газеше пълзящите

по асфалта зелени клончета и не спираше да се оглежда. Ако се съсредоточаваше в определени обекти, може би щеше да успее да запази самообладание. И въпреки че много ѝ се искаше да се отпусне, мислеше, че не бива.

Не бива, но никой не може да се бори дълго с енергийно влияние от такъв ранг. Лицата на хората, надигащи се от страни, за да ѝ погледнат право в очите, сякаш усилиха до крайност натиска, който изпитваше върху себе си. Не можеше да си обясни, какво токова вижда или усеща. Обикновени хора и дървета, животни и храсти.

След известно време попривикна с това, подобно на непреодолимо желание за дрямка съчетано с бодра свежест, усещане. Подтикът да се отпусне започна да се завладява. Най-накрая си позволи малко от това непознато удоволствие. Поотпусна се и видя, че не е страшно. Ставаше ѝ все по-приятно – просто да се вози, да наблюдава наоколо или просто да гледа в една точка пред себе си. Усещаше как нещо непрекъснато се случва. Че има някакво движение. Атмосфера на ак-

тивност цареше наоколо, макар хората да не бяха много и в никакъв случай не излъчваха напрегнатост. Напротив – движенията им бяха плавни и грациозни. Биха могли да уталяват високото кръвно налягане на всеки хипертоник, само ако той ги гледа, спонтанно си помисли Ана.

Сега просто караше. Не се радваше. Някак не можеше да се радва на това си състояние. Ако в града бе изпитала подобно усещане, би направила купон, би събрала приятелките си, за да отпразнуват... нещото, което би могло да го причини. Но тук то не се категоризираше по този начин. Не можеше да се радва на блаженството, защото обстановката го излъчваше като нещо естествено и определено, нещо, което не може да

та. Някои яздеха коне. За свое учудване видя и камили. Приятно ѝ изненадаха и въртящите се във висините огромни птици. Сигурно това са тези лешояди или орлите, за които се говори напоследък, че отново са се завърнали по тези места.

В центъра на селището, който Ана определи като такъв – едно широко местенце, оградено както навсякъде с високи дървета, а в случая – с бели борове, имаше множество хора. Сякаш провеждаха събор. Бяха се наредили в голям кръг, в чийто център ставаше нещо. Ана спря в страни и бързо, обладана от любопитство, се запъти към тъпата. Реши, че няма да е уместно да взема камерата, но не се поколеба за фотоапарата.

Внимателно си проправя път през наредените се хора, които нежно ѝ се усмихваха... или те по принцип така си се усмихваха.

В центъра на кръга, върху тревата двама младежи се бореха. В най-вътрешната редица имаше още борци, които или се готвеха, за да демонстрират силите си в този мъжки агресивен спорт, или вече си почиваха от борбата.

Ана се усмихна. Най-накрая журналистическият ѝ дух се върна и я накара да вкуси от омайната тръпка да документира нещо значимо. Да но...

Не можа да повярва. Как беше възможно! Росен беше един от борците, които в момента мереха силите си. Беше направо стъписана. Камо ударена с чук. Сякаш този удар беше причината за силния ѝ писък, изтръгнал се спонтанно от дълбините на душата ѝ.

Двамата младежи спряха схватката и отпразнуваха поглед по посока на заглушилият радостните подвиквания на публиката писък.

Ана се затича към колата обезсилена. Не можеше да си го изясни. Как? Какво прави той... тук?!

Едва се добра до вратата. Клекна и горчиво заплака. Това беше плач, който от няколко часа напираше отвътре. Още когато влезе в... това странно място, тя усети присъствието му. Но дори не искаше да си помисли, че може да му даде воля да се изяви. Но сега предателството на най-любимия... това я съкруши. Не можеше да си представи, че той е постъпил така с нея. Да е тук, на това... толкова приятно място, да се крие от нея, да не ѝ казва нищо. Да ѝ остави да стои сама в града...

След миг Росен клекна до нея и я прегърна. Тя грубо го отблъсна и го засипа с обвиненията и обидите, които се

ЖУРНАЛИСТКАТА И

въртяха като торнадо в съзнанието ѝ. Той търпеливо ѝ изслуша, изтърпя и ударите, които със слабите си ръчички му нанесе, където свари.

Когато се поуспокои, Росен я помоли да му даде шанс да обясни.

Миличка, скъпа, Аничка, бъди спокойна! Не се чувствай измамена и подведена, защото това не е така. Спомни си колко трудно позволяваше да говорим на темата за родовите имена. Аз, именно, за да не те разстройвам, не съм ти споменал нищо. Не съм тук, за да си доставям удоволствие, което не мога да получа от теб. Знаем, че ти точно това си мислиш. Но виж, не е така. Ще ти обясня.

Ана се успокои бързо. Плачът така ѝ беше пречистил, сякаш бе изхвърлила от себе си неприятен товар, висял дълги години на душевите ѝ плещи. Имаше желание да слуша.

Тук съм по работа, миличка – продължи Росен, – искаш ли да видиш?!

Тя кимна. Те минаха покрай публиката, която, без да им обръща внимание, продължаваше да се забавлява със съревнованието. Само двама-трима се обрънаха и подвикнаха:

Ей, Роска, дойде и твоят момент, най-накрая. Видя ли, че не чака дълго, а?!

Ана се зачуди за какво става дума, но не попита. Сметна го за подигравка.

Двамата навлязоха навътре между именята. Всеки завой откриваше нова гледка. Алеите бяха най-различни по вид. Всеки собственик се бе погрижил високи дървета да обградят имението му. Те създаваха чуден зелен тунел. През него само на места слънчевите лъчи се процеждаха, образувайки ярки жълтеникави петна върху меката, зелена трева.

Разходката беше дълга... и пленителна. Ана не можеше да протони и дума от възхита. Нима това го бяха сътворили онези лудите, дето имат проблеми със себе си и упорито се опитват да бягат от отговорност пред цивилизацията?!

Едва навлезли навътре и тишината стана осезаема. Спокойствие витаеше в пространството. Толкова истинско беше, че сякаш можеше да го пипнеш. Напомняше на настъпващо утро, точно когато светлината поляка разпръсква мрака, звездите избледняват, а короните на дърветата започват да придобиват очертания. В такива моменти можеш да си пожелаеш нещо и отпусайки об-

раза на крилете на настъпващото утро, да придобиеш странната, но силна увереност, че всичко ще се случи точно така, както си го пожелаел.

Ана вървеше бавно, държейки Росен за ръка. Беше свела поглед и потънала в молитва – онова характерно състояние, в което човек безкрайно благодарен на... Бога за... всичко, но не може да го изкаже с думи, нито дори с мисли. Просто се отпуска на крилете на настъпилата хармония в душата му, сливаща се с Вселенската душа.

Тя изследваше зародилите се в нея емоции, чийто източник сякаш бяха далечни спомени и се опитваше да ги определи. Желаше, да ѝ се изясни поне малко, какво се случва с нея и до какво ще доведе всичко това – спонтанна реакция, която всички ние проявяваме, когато попаднем в непознати води.

Вървяха доста, преди да спрат в края на селището. Там Росен я грабна на ръце и я пренесе през една пролука между младите дъбове, образуващи оградата на едно от по-скоро създадените родови имена. Ана не схвана какво стана, отнесена от мислите си. Как когато Росен ѝ постави до себе си, отвъд дъбовата горичка, пред широката поляна, ѝ стана ясно какво се случва.

Беше си помисляла някои неща, като например, че приятелят ѝ изкарва допълнително пари, като строи някоя къща, но точно за това не се беше досетила.

Заповядай, моя Любима Ана в бъдещия ни дом! – каза нежно, но с нотка на тържественост Росен. – Дано да се хареса на душата ти!

Ана и досега беше мълчалива, потънала в себе си, но сега вече нямаше думи. Беше толкова изненадана. Как можеше това да е истина? "Той знаеше, че за нищо на света няма да живея в подобно място, далеч от всичките удобства на модерния свят. Как можа да си го помисли... и да действа без мое съгласие...?"

Обърна се към Росен с въпросителен, но не и негативен тон:

Как можа да помислиш, че ще пожелаеш да живея в подобно място? Та ти знаеш добре мнението ми. И... колко време си гадил всичко това? Това е много работа! И защо не си ми казал?...

Знаеш, че аз не говоря, а действам. Думите нямат смисъл в живота на хората, които умеят да живеят. Ето моите думи, ела.

Той ѝ хвана за ръката и я поведе по пътек-

РАЙСКАТА ГРАДИНА

ката, през прясно окосената ливада. Разнасяше се приятен аромат от струпаната на купи изсушена трева. Минаха покрай овощни дървета. Череша, круша, ябълки, кайсия, дюля, праскова... имаше и други, най-различни, правещи обстановката наистина обаятелно красива. Всичките тези растения, подредени хаотично, накуп представяваха "непредставима" гледка дори за най-големия фантазюр. Всичко беше толкова неестествено красиво, че очите не можеха да се наситят на чудната триизмерна картина.

Отвдъд все още младите овошки се разстилаше зеленчуковата градина, чийто център беше езерце. Дори двойка патенца, със своите мънички, седем, плуваха в него.

Ана немееше, най-вече поради бурята от въпроси, вилнееща в съзнанието ѝ, разбъркана със смесица от всякакви чувства. Естествено радостта ѝ надделяваше над всичко. Успя да подтисне всичко останало и да даде израз на чувствата си. Макар и по не най-добрия начин:

- Ти си най-лошият човек, когото познавам! - възкликна радостно, - най-лошият!

Тя подскочи весело, размахвайки енергично ръце. Хвана Росен за шията и го прегърна силно.

- Как можа да направиш такова нещо? - не спираше възклицанията си момичето, нямайки увереността да каже, че е най-щастливата на света.

Росен я изчака да се поуспокои, гледайки я с усмивка на уста. Прегърна я и ѝ прошепна в ухото:

- Чаках "той" да те пусне.

- Кой "той". Ти все така говориш - упрекна го Ана, но говореше с весел тон.

- И аз не знам кой точно е той, но чаках да те пусне от хватката си...

След кратко мълчание попита:

- Пусна ли те вече?

- Ами не знам...

Трудно ѝ беше с лека ръка да произнесе признанието си. През годините им на познание, тя все беше остро настроена към всичко, което се случваше относно родовите имена. Често засипваше с критики всички техни привърженици, използвайки Росен за отдушник след тежкия работен ден. Той пък никога нищо не каза, съгласяваше се и не ѝ противоречеше.

Вече бяха седнали на брега на езерото, там, където мястото не беше заето от тръстики и други растения, а единствено от мека,

тъмнозелена тревица. Росен беше набрал пътом краставици и домати и сега подаваше на лакомо ядещата си приятелка поредния зеленчук. Гледаше я с усмивка как очите ѝ се извиват от удивление след всяка хапка и върти глава, опитвайки се да изрази по някакъв начин колко ѝ е вкусно.

След като похапнаха, се отпуснаха назад върху тревата и се загледаха мълчаливо в малките сребристи облачета, плуващи бавно по лазурно синята небесна шир.

Ана се сети нещо и попита:

- Тук май повече от три години е работено.

Росен, разбрал как-во има в предвид, поясни:

- Да, започнах работа по това райско кътче преди седем години. Когато имах време идвах дотук с колата и правех каквото мога. Помагах на съседите си и те в замяна се грижеха за всичко, когато бях на работа. Веднъж срещнах едно тъмнокоeso момиче. Не знам защо, но в същия миг установих, че то е липсващото парче от този

упоритост. - Преди и на мен ми беше чужда, но когато започнах да идвам тук, да посаждам туй-онуй, нещата относно Живота започнаха да ми се изясняват.

Първоначално всичко беше един вид бягство от реалността. Сред природата намирах отдушник на напрежението, трупашо се в мен в града. И така стана, че реших да си направя свое местенце, където да мога да отивам и да се разговарям от тежката работна седмица.

Никога не съм ходил на риба - реплика която му изпрочи едно здраво уципване по корема, - все тук си идвах - и двамата се засмяха. - Спомням си как веднъж си бях купил ябълки, бях се качил на Витоша, разождях се и ядях. Неусетно плодчетата свършиха, а на мен все още ми се ядеше. Изпаднах в непонятно състояние. Исках ябълки или може би нещо подобно. Тогава се сетих, че вместо да ходя сред природата, е трябвало да се погрижа сега да си бера ябълки. Осъзнах, че щеше да е добре да инвестирям усилията си в нещо, което ще ми дава плодове. Идеята за родовите

до тук?

Ана му разказа поредната от случайности довели я до кръга, в който той се бореше и на свой ред зададе въпрос относно това мероприятие.

- Да, днес има празник. Всъщност празници има доста често. Все се намира някой да иницира нещо любопитно, интересно, забавно и поучително. Вчера получих покана да участвам. Някой беше решил, че съм подходящ. Затова не се прибрах снощи. Не можех да откажа. На хора като моите... нашите съседи не се отказва. Просто не можеш да кажеш "не". В разрез с всички правила на душата е.

- Е, съжалявам, че те откъснах от приятното, полезно занимание... Аз и сега не осъзнавам напълно какво става. Нещо странно се разбути в главата ми и не мога да го подреда.

- Спокойно, остави опитите си за контрол. Те винаги ще ти пречат да живееш спокойно. Ако сега ги изгоних, скоро ще спрат да те тормозят.

Двамата продължиха да си говорят така, докато се смрача. Росен я поведе нанякъде в мрака и след малко една жълтеникава, мека

свещи, стоящи в красиви дървени свещници, наредени по стените, се откриваше топлия уют на стаичката. В едната ѝ стена имаше камина, в началото ѝ беше обособена кухничка, с маса като притурка. Росен дръпна завесата, покриваща друга от стените и там в ниша се откри двойно легло, покрито с ленена покривка, изтъкана в есенни тонове.

Ана бавно пристъпи, а на лицето ѝ се четеше истинско щастие. Дали някога си беше мечтала за подобно нещо? Със сигурност, но нито за миг не си беше шанс да го пожелае наистина. А ето сега всичко това беше за нея.

Росен я покани учтиво в "техния скромно, но уютен дом" и я помоли да го извини. Върна се след малко, носейки плодове и зеленчуци. Изсипа ги на право на меката покривка на леглото до седящата върху му с кръстосани крака девойка. Блажено си похапнаха, наслаждавайки се на задушната обстановка, излъчваща покой и сигурност.

Свещите постепенно догоряха и оставиха двамата влюбени да заспят в прегръдка.

На сутринта Ана се събуди с обвземачо я вдъхновение. То беше започнало сякаш още на сън и докато се разбуди съвсем, идеята ѝ цялостно се оформи. Нямаше търпение, затова се раздвижи така, че да събуди спящия до нея Росен. Не изчака напълно да отвори очи и започна да го обсипва с описания на решението си. Молеше го бързо да я заведе до колата, не знаеше пътя и щеше да се заблуди. Искаше да заснеме материал, който по нейни думи щеше да ѝ донесе печалба и удовлетворение, дума, която изнепада Росен.

Денят им мина много весело. Забавляваха се, докато обикалят из уличките между хорските родови имена и снимиаха с камерата. Полуучиха се наистина добри кадри. Вечерта се сбогуваха с имението си, Ана наистина се бе влюбила в него и тръгнаха за града.

Прибраха се в ранните часове на нощта. Ана си направи кафе, а както никога - на Росен

чай с толкова мед, че чашата преля. Пригответе леглото, където да си легне и му подаде чашата. Сложи го грижовно, като майка, да спи и след това отиде да работи.

Някъде преди обяд беше готова. През последните часове на компютъра оформи заснетия материал, монтира го с кадрите, в които Росен я снимаше как обяснява най-различни неща относно тяхното селище и всички селища, изградени от родови имена. Плесна с ръце, както винаги правеше, когато завършваше поредния си материал и стана. Леко ѝ се виеше свят, не беше яла нищо, а и работата ѝ дойде в повече. Взе два банана от панерата в кухнята, облече се набързо и целувайки Росен го помоли да ѝ стиска палци. Излезе.

Когато пусна материала на шефа си, той така, както стоеше на стола пред компютъра, мълча известно време. Личеше му, че премисля много сериозно видяното. Явно беше, че журналистката го изправя пред огромна дилема. Но все пак тя завърши положително. Най-накрая той се обърна и каза:

- Какво пък, добрият материал си е добър материал. Поздравления, мила.

Ана въздъхна облекчено и се усмихна.

- И да не си посямла да ме изненадваш така втори път! - подвикна след излизащата от кабинета му триумфираща девойка.

Материалът бе излъчен и наистина бе одобрен от публиката. Нищо не можеше да скрие красотата, която Ана бе заснела с камерата си. Щом дори шефът ѝ, върл противник на родовите имена, прие радушно подобни кадри, значи те наистина притежаваха сила и излъчване, което никой не би могъл да преодолее и прикрие.

Когато хората и природата си съдействат, когато се движат в симбиоза, тогава красотата разцъфва в цялото си великолепие и радва всички. И бедни и богати, и млади и стари, и болни и здрави, и самотни и влюбени. Тя е най-истинското нещо на света, защото всеки я разбира и приема от все сърце.

божествено красив пзел. - Ана се завъртя към него и прехвърли ръка върху гърдите му. Загледа го внимателно, с усмивка, очакваща да слуша история.

Той продължи:

- Прости ми, че го криех от теб. Но все пак ти не беше готова, не мислиш ли?

- Сигурно е така. Аз все още не разбирам, как хората имат желанието и силата да се отдадат на растениевъдството. Какво толкова им дава стимул...

- Но все пак виждаш, нали?

- Да, когато резултатът е налице. И е друго, но ако ме беше накарал да садя дървета, просто съм щяла да ти се изсмея. Знаел си мнението ми...

- Да.

Ана възкликна:

- Знаел си мнението ми и все пак беше до мен цели три години, криейки всичко това! Винаги съм ти се чудела, откъде вадиш тази

имения шумяваше по това време и аз без колебание си купих парче земя. Ето това кътче тук ми се падна.

Когато дойдох, беше пусто. Съседите имаха овощни градини в най-ранен стадий. Само зеленчуците им се издигаха над земята. Някои стряха малки къщички от кирпич или сламени бали. Тук въобще не изглеждаше, както е сега.

По-скоро гледката беше отчайващо безперспективна. Но на мен ми допадна. Усещах предизвикателството толкова осезаемо. Сякаш знаех, че някой ден красиво момиче ще дойде и трябва да заваря тук нещо, което да я привлече да остане.

Когато се запознахме, аз знаех, че ще трябва да чакам, може би дълго този момент. И наистина, три години не са малко. А и смятах, че това ще трае още. Днес се случи нещо необикновено.

Всъщност как дойде

светлинка изникна недалеч, зад клоните на няколко ореха. Запътиха се натам и какво да види - сгушената между дърветата къщурка с малка дървена веранда и обли стени.

Ана прекрачи прага и остана още по-изненадана, отколкото очакваше да бъде. На светлината на малката лампичка и няколкото

ОБЯВА

Приложно-практически курсове за сьмишлениците на Родово имение:

I. Пчеларство и медолечение.

1. Обмяна на практически опити, нови технологии при отглеждането на пчели и коопериране за заселване на стари кошери.
2. Инвестиции при производството на мед и възможности за отпускане на кредити за пчелари по САПАРД и фонд "ЗЕМЕДЕЛИЕ".
3. Необходими документи, за да кандидатствате по програма „Животновъдство“ на ДФ. "ЗЕМЕДЕЛИЕ"
4. Медолечение.

II. Физическо и духовно оцеляване.

1. Сьмишленици на 5то ниво на духовно развитие, с доказани постижения и проекти, желани да ги споделят, могат да се включат в палаткови двудневни лагери.
2. Изисквания към участниците:
  - Безпроблемно здраве;
  - Издръжливост на физически натоварвания;
  - Висока индивидуална биоенергетика и хармоничен биоенерго-информационен обмен с естествената природа.
3. Специалната група вегетарианци и с кръвна група А - запознаване с публикации за феномена Манек-НРМ.

Справки: Божидар Даскалов, дом. тел. 02/931 43 71 вечер след 19 ч. Сборен пункт: 03.06.2006 г., 9.40 ч. на Автогара "Въбница", автобус №: 9 за Опицвет

ПРЕДИ ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ГОДИНИ

(Продължение
от миналия брой)

Александър
ГОРБОВСКИ

Просветители

Ние вече говорихме за удивителните аналогии на религиозните митове на различни народи.

Работата очевидно не е само в съществувалия някога контакт. Можем да говорим и за някакъв общ първоизточник. Именно от един такъв източник е възможно да произлизат оцелелите знания на различни групи посветени.

Ето например, какви космически представи съдържат различните древни текстове за първичното състояние на нашата планета.

Китайските източници твърдят, че някога цялата Земя е била покрита с вода.

«Ригведа» (Индия) казва, че светът е произлязъл от водата, «от великата вода, която е запълвала Вселената».

Във всички египетски текстове става дума за Първичния Океан, който покривал света, и от който в по следствие произлязъл животът.

А ето какво е написано в свещената книга на народите на Америка «Попол Вух»:

«Нямало нито човек, нито животно, нито птици, риби, кораби, дървета, камъни, пещери, клисури, треви, нямало гори - съществувало само небе. Повърхността на Земята тогава още не се била появила. Имало само студено море и великото пространство на небесата».

Според степената на това как човешките маси бавно, мълчително еволюирали, групите посветени се опитвали, възможно е, да окажат влияние върху този процес. Да го ускорят. Може би именно в това е разгадаването на странните черти на бронзовия век в Европа.

Както е известно, бронзът представлява сплав от мед и олово, както омлетът се състои от мляко и яйца. От самосебе си се разбира, че млякото и яйцата трябва да предшестват омлета.

Точно така, използването на мед и на олово поотделно би трябвало да предшества появата на тяхната сплав.

Хилядолетия хората би трябвало да използват изделия от мед, преди да открият, че добавката на една десета част олово дава сплав с удивителна здравина.

Но в Европа фактически не е имало меден век, изделията от мед са крайно редки. Например в Дъблинския исторически музей се намират 1283 предмета от бронзовия век и само 30 монети и един меч от мед. Изделията от бронз се появяват в Европа внезапно и се разпространяват повсеместно!

Необяснимо е и това, че даже най-първите изделия от бронз представляват примери за високо майсторство, което не се вижда, че хората са овладявали постепенно това изкуство. То веднага се появява на високо ниво, без каквито и да било предварителни етапи.

Както съобщава големият изследовател на културата на народите на Америка Пол Риве, нещо подобно се наблюдава и на територията на Мексико. Производство на бронз се появява там изведнъж, в развита форма, с множество сложни технически методи. Също така не са установени етапи, предшествващи развитието.

Може ли да се разбира това като указание, че хората не са учили сами на изкуството за добива и обработка на бронз, а са го получили готово? Има и други факти, потвърждаващи това предположение.

Един от тях е поразителното сходство на различни предмети и оръжия от бронз, открити от археолозите на територията на цяла Европа. Изделията се явяват до такава степен копие едно на друго, че според мнението на някои изследователи, може да се помисли, че всички те са излезли от една работил-

ница.

Непонятно е и разпространението на тези изделия. Те биват намирани в най-различни краища на Европа, в райони, където няма нито мед, нито олово за тяхното изготвяне.

Може би някакъв народ – мореплавател дълго преди финикийците е могъл да направи това?

Някои учени считат, че между различните части на Европа е имало повече контакти и връзки, отколкото по-късно, даже по време на образуването на Римската империя.

Доказателство за това, че изкуството за

знания, които дълго време са се явявали монопол на затворена група посветени.

Неслучайно в Европа и на други територии производството и обработката на металите се е смятало за област на тайните знания – за магия.

Не е случайно и това, че в старославянските представи ковачът обикновено се представя в качеството на магьосник.

По какъв начин са предавали на хората своите знания тези оцелели представители на предишна цивилизация?

В преданията на

шъл някой Тай Кофоке, велик човек, който научил предците на китайците на различни занаяти, показал им, как да наблюдават движението на небесните тела и да делят годината на месеци, обучил хората на писменост.

Друг просветител - Фух-Хи, основал през 2852 година преди н.е. империя на територията на Китай. Той научил хората на скотовъдство, на направата на оръжия, каруци, кораби, въвел мерките за тежина и парите.

В Южна Америка първият инка Манко Капак, пристигнал откъдето, също така основал империя и научил околните племена на земеделие и занаяти.

Бог Бочича научил хората на календара.

С а м е (Ю ж н а Америка), той е и Заме (Юкатан), дошъл от изток, откъдето океана. Той научил хората да се занимават със селско стопанство и скотовъдство, да правят мостове и да секат

дърва и въвел писмеността.

Но над всички тези фигури на просветители се възвишава Кецелкоатл, светлокож пришелец от Изток, донесъл на племената различни полезни знания и обучил индианците на металургия и селско стопанство.

Съобщения за подобни герои – просветители

ли, донесли на хората знания за металургията, селското стопанство, тъкачеството и т.н., ние намираме и у народите от Южна и Предна Азия.

Вавилонският жрец и историк Бероз, приписвайки фантастични черти на някакъв човек, наречен Оанес, пише, че той периодично се явявал на хората и им казвал много полезни сведения.

Той «научил хората – по думите на Бероз - да разбират писмеността и ги обучил на различни изкуства. Той ги научил да строят градове и да изграждат храмове, да съставят закони и им обяснил законите на геометрическите знания».

Тези примери ние бихме могли да продължим. Би могло да споменем в частност египетския бог Тот, който дал на хората писмеността, и други.

Но важното обстоятелство, което обединява тези герои-просветители: всички те, съгласно преданията, се явяват чужденци, дошли отдалеч.

Това, че всички тези реално съществували хора са били издигнати до ранга на божества, не трябва да ни учудва. Известни са много факти за подобно обожествяване на героите. Мореплавателят Кадм например, донесъл в Гърция писмеността, бил официално признат за полубог. (Слежба)

топенето на бронз е било внесено откъде, а не е възникнало в резултат на всекидневна практика и случайни открития, служи и това, че две от най-развитите цивилизации – египетската и месопотамската, които се явяват пионери в използването на бронза, са били лишени от необходимата суровина.

Оттам се въоръжаваха експедиции до най-отдалечените земи - за олово са ходили в Индия, до Кавказ или на Пиринейския полуостров. Това били най-близките местонахождения на олово. А още по-далеч, на север, лежали богатите на олово Британски острови, които финикийците така и наричали - «Оловни острови».

Възможно е сведенията за бронза да са били частично оцелели

всички народи ние намираме много споменавания за някакви просветители – полубогове и богове.

Преди всичко ни идва на ум Прометей, научил хората да използват огъня. Но Прометей не бил единствен.

Китайските анали разказват, че веднъж от неизвестни земи до-

дърва и въвел писмеността.

Но над всички тези фигури на просветители се възвишава Кецелкоатл, светлокож пришелец от Изток, донесъл на племената различни полезни знания и обучил индианците на металургия и селско стопанство.

Съобщения за подобни герои – просветители

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК „ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ“

Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:

- листопадни и вечнозелени дървета и храсти;
- градински многогодишни цветя;
- растителност за водни площи;
- декоративни треви;
- увивни и катерливи растения.

Село Негован, общ.София (срещу карьерата)

Тел. 0888 930 228 ; 02 996 22 11(вечер)

e-mail: greensping@dir.bg

ЗЕЛЕНИ УЧИЛИЩА

За родителите и техните деца в околността на село Опицвет, сред екологично чиста природа:

✓ От 20 до 30 юни 2006 г. на черешова градина на палатки

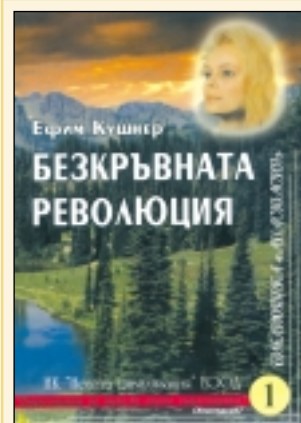
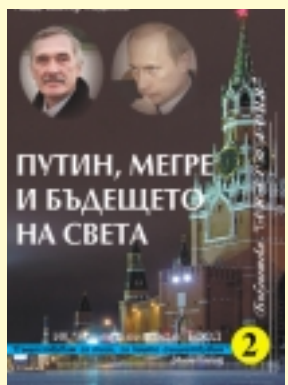
Организатор:
Божидар Даскалов

Сл. тел. 967 11 05
GSM 089 978 40 05 •
дом. тел. 931 43 71

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар Втората книга на издателска къща «Новата цивилизация» от поредицата на «Библиотека Анастасия» - «ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА» от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков.

Телефони за заявки:
02/962 16 87,
088/869 33 59

www.rodovo-imenie.org

Вече излезе на пазара «Безкръвната революция» от големия приятел на Владимир Мегре - писателя Ефим Кушнер. Може да поръчате първата книга от поредица «Анастасия» на тел. 02/962-16-86 и GSM 0888 69 33 59